

## L'escenari de llauna Tirant i Falstaff: l'estranya parella

Francesc M. Rotger

**H**a estat una estrena llargament esperada. Sembla que també el seu realitzador, Vicente Aranda, feia temps que volia portar al cinema la novel·la de Joanot Martorell, i això no ha estat possible fins ara. Tot s'ha de dir: les escasses pel·lícules espanyoles ambientades a l'Edat Mitjana (entre les quals, per cert, hi trobam una altra del mateix Aranda, *Juana la Loca*) no han destacat, en general, per la seva qualitat ni pel seu rendiment econòmic, i no és estrany que els productors s'ho pensin bastant abans de gastar-se els doblers en l'ambientació, el vestuari i la figuració corresponents. També s'ha de dir que, com ha assenyalat aquests dies l'Obra Cultural Balear, efectivament és absurd que aquest *Tirant lo Blanc*, que destaca pel seu capítol d'interpretació femenina (Victoria Abril, Leonor Watling, Ingrid Rubio), s'estrenés simultàniament a tres sales de Palma, i a totes tres a la seva versió en castellà, quan existeix una altra en català (com no podia ser d'una altra manera, donada la seva condició d'obra clàssica de la nostra llengua). En qualsevol cas, *Tirant* arriba ara al cinema, però abans ja ho havia fet, i repetides vegades, als escenaris. A una d'aquestes posades en escena participà el mallorquí Pere Noguera. Una altra estigué a càrrec de Francisco Nieva. Més recentment, aquest febrer passat, un tercer *Tirant*, de butxaca podríem anomenar-lo, amb no més tres intèrprets, passà pel Teatre del Mar, dins el seu cicle "Teatre i Literatura", en representacions reservades als alumnes de Secundària.

Si Tirant és un heroi, tot i que molt humà, a Sir John Falstaff li pertoca, és clar, el paper d'antiheroi. Bevedor, jugador, femellut, mentider, lladre, vanitós, diuen que aquesta joia de personatge divertia tant Elisabet I d'Anglaterra que, no satisfeta amb la seva participació a les dues parts d'*Enric IV*, demanà el seu servidor William Shakespeare que escrigués una altra, de peça teatral, en què hi sortís. Fou *Les alegres casades de Windsor*, de la qual el mateix Pere Noguera en realitzà una estupenda posada en escena, fa cosa de dos decennis. Encara fa més temps que Orson Welles rodà la seva particular versió, *Campanades a medianoche* (1965). El mateix personatge ha tornat ara als nostres escenaris amb una adaptació titulada justament *Falstaff* i que dirigeix Konrad Zschiedrich. Mentre que un altre clàssic, aquest del teatre espanyol, *La dama boba*, ha aterrat a les nostres cartelleres cinematogràfiques en una lectura de Manuel Iborra.

I si Tirant i Falstaff formen una estranya parella, què direm dels dos personatges que comparteixen la comèdia de Neil Simon que s'anomena precisament així, *L'estranya parella*, i que encarnaren, a la pantalla, Walter Matthau i Jack Lemmon, en una de les seves col·laboracions més memorables; ara, aquesta peça retorna a la nostra actualitat escènica, en una posada en escena dirigida per Pitús Fernández, amb Joan Carles Bestard i Miquel Fullana, entre d'altres. I encara una altra parella, si més no, curiosa: Enrique San Francisco i Jorge Sanz, cares conegudes del nostre cinema, junts a l'Auditori amb *Hijos de mamá*. ■



*Tirante el Blanco.*